

Arrest

nr. 229 313 van 27 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 september 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE
BESCHERMING**

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : K. (..)

voornaam : F. (..)

geboortedatum : 15.03.1952

geboorteplaats : Babine, Tropoje

nationaliteit: Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[^], tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 05/07/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 22/11/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 08/03/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de motiveringsplicht

Overwegende dat tegenpartij op geen enkele wijze verwezen heeft in haar motivering naar een aanvraag tot regularisatie die door verzoekster werd ingediend.

Dat zij ook totaal geen gewag heeft gemaakt van de familiale situatie van verzoekster in België

Dat de zoon E. K. (..) naar aanleiding van de moord op zijn vader voor zijn eigen leven vreesde .

Dat hij om deze reden dan ook naar België is gevluht , er asiel heeft aangevraagd en gekregen .

Dat het toch wel zeer duidelijk is dat het hier om een zeer ernstige problematiek gaat.

Schending van artikel 8 EVRM .

Overwegende dat bij de bestreden beslissing tegenpartij totaal geen gewag heeft gemaakt van de familiale situatie van verzoekster in België .

Dat zij in België omringd is door familie terwijl zij in Albanië op niemand meer kan terugvallen . Dat de volgende familieleden in België legaal verblijven : haar zoon E. K. (..) .

Haar schoondochter :

Haar kleinkinderen : G. K. (..) geboren op 16 .01.2009 en A. K. (..) geboren op 07.05. 2015

Dat haar zoon zelf asiel heeft gekregen . Dat het voor hem onmogelijk is om naar Albanië terug te keren.

Dat hij bovendien tewerkgesteld is in België en dat de kleinkinderen er school lopen .

Dat dit alles niet kan worden stopgezet.

Overwegende dat iedereen recht heeft op bescherming van zijn privé en familiaal leven.

Dat de minister van Asiel de belangenafweging dient te maken tussen art 8 EVRM en de veiligheid van de staat.

Dat deze belangenafweging hier totaal niet is gebeurd .

Dat betrokkene totaal geen gevaar betekend voor de Belgische Staat.

Ze is een oude dame die bijna niet buitenkomt en geniet van de aanwezigheid van haar familie en kleinkinderen hier in België en voor de rest geen vlieg kwaad doet.

Dat men zich de vraag kan stellen welk gevaar zo een persoon voor België betekent.

Een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling vormt een inmenging in zijn recht op eerbiediging van zijn privé-leven beschermd door artikel 8 EVRM .

In zo'n een geval dient de staat een belangenafweging te maken tussen enerzijds het belang van betrokkene bij het uitoefenen van zijn privé- leven in België en anderzijds het algemeen belang van de Belgische Staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde .

Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in RvV arrest nr 205.020 van 7 Juni 2018 met verwijzing naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, wat betreft de aangehaalde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, deze artikelen betrekking hebben op de toekenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, bevoegdheid die toebehoort aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Thans betreft de bestreden beslissing evenwel een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven aan een afgewezen asielloozer en dit in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2 van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet is in casu dan ook niet dienstig en het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoekende partij betoogt wel dat de verwerende partij nagelaten heeft in haar motivering te verwijzen naar de regularisatieaanvraag die zij heeft ingediend, maar de Raad wijst erop dat deze aanvraag blijkens de gegevens van het administratief dossier reeds op 14 juni 2013 werd verworpen. Verzoekende partij heeft op 18 april 2014 ook kennis gekregen van deze beslissing. De Raad ziet niet in en verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij, wanneer zij een beslissing heeft genomen inzake een regularisatieaanvraag, daarnaar ook effectief zou moeten verwijzen in een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. Voor zover verzoekende partij betoogt dat het bestuur rekening had moeten houden met haar familiale situatie in België bij het treffen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat er zich in het administratief dossier een nota bevindt getiteld: “*evaluatie 74/13*” van 27 september 2019 waarin een evaluatie doorgevoerd wordt van het gezinsleven van verzoekende partij. In deze nota wordt vastgesteld dat de aangehaalde familieleden geen deel uitmaken van het kerngezin van verzoekende partij.

De Raad benadrukt daarbij dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht voorziet. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier werd voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij, alsook haar gezins-/familieleven in België. Verder wordt ook vastgesteld dat verzoekende partij een meerderjarige persoon is zonder minderjarige kinderen in België. Dit is afdoende om tegemoet te komen aan het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

2.5. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

2.6. Verzoekende partij betoogt verder dat haar zoon in België asiel heeft gekregen en het aldus duidelijk is dat het om een ernstige problematiek gaat.

2.7. Waar de verzoekende partij aldus inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.8. In zoverre verzoekende partij met haar betoog wenst aan te geven dat ook zij asiel zou moeten krijgen, wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstantie de asielaanvraag van verzoekende partij beoordeeld heeft en deze heeft afgewezen als kennelijk ongegrond op 5 juli 2018. Bij arrest nr. 212 766 van 22 november 2018 heeft de Raad het beroep tegen deze beslissing verworpen waarbij de Raad erop wees dat het niet is omdat de zoon van verzoekende partij erkend werd als vluchteling dit ook betekent dat verzoekende partij zelf een gevaar loopt in het land van herkomst en zij om die reden een beschermingsstatus zou moeten krijgen. De Raad heeft verder geoordeeld: *“Waar verzoekende partij in haar vraag tot horen en ter terechtzitting voorhoudt dat, gelet op de moord op haar echtgenoot en het feit dat haar zoon om die reden in België erkend werd als vluchteling, haar leven persoonlijk in gevaar is, komt zij niet verder dan loutere post-factum verklaringen. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekende partij immers duidelijk dat zij niets te vrezen heeft in Albanië, maar graag een verblijfsvergunning had gekregen om in België bij haar zoon te kunnen blijven en omdat zij verschillende gezondheidsproblemen heeft (adm.doss: vragenlijst CGVS, punt 4 en 8; notities persoonlijk onderhoud d.d. 2 juli 2018, p. 13).*

Nergens uitte verzoekende partij een vrees voor haar leven of voor haar veiligheid of dat zij iets of iemand in het bijzonder vreest indien zij zou moeten terugkeren naar Albanië. Ook wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het gedrag van verzoekende partij, dewelke allerminst getuigt van een vrees voor vervolging in Albanië: “De afgelopen zeven jaren woonde u afwisselend bij uw zoon in België en bij uw in Albanië wonende broer en vier zussen (verklaring DVZ, d.d. 22.05.2018, vraag 17; CGVS, p. 8). In die zeven jaar reisde u om de twee à drie maanden naar België, maar u diende nooit een verzoek om internationale bescherming in.” Een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo verzoekster voorts stelt dat zij in Albanië niet langer kan rekenen op bescherming en opvang van haar familie en zij ook heeft meegedeeld dat haar huis waar zij woonde met haar echtgenoot, afgebrand is, komt zij niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. In de bestreden wordt dienaangaande terecht opgemerkt dat dit louter motieven zijn van persoonlijke, intra-familiale en socioeconomische aard die op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hetzelfde dient gezegd te worden wat betreft de gezondheidsproblemen van verzoekende partij. Verzoekende partij bevestigt bovendien zelf ook toegang te hebben tot de gezondheidszorg in Albanië (notities persoonlijk onderhoud d.d. 2 juli 2018, p. 13). Voor de beoordeling van haar medische problemen dient verzoekende partij zich te richten tot de daartoe geëigende procedure.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg heeft verzoekende partij geen substantiële redenen opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Verzoekende partij kan thans niet opnieuw haar asielverklaringen herhalen om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing dewelke een verwijderingsmaatregel betreft en waarbij voorafgaand aan deze maatregel reeds door de bevoegde asielinstantie (nadien bevestigd door de Raad) geoordeeld werd dat er op het vlak van internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet geen probleem bestaat wat betreft een terugkeer naar het herkomstland.

2.9. Verzoekende partij voert verder een schending aan van artikel 8 EVRM en stelt dat zij in België omringd is door familie en in Albanië niemand meer heeft om op terug te vallen. Haar zoon, schoondochter en kleinkinderen wonen in België. Haar zoon kan als erkend vluchteling niet terugkeren

naar Albanië en bovendien werkt hij hier. De kleinkinderen gaan hier ook naar school. Verzoekende partij meent dat geen belangenafweging is gebeurd en wijst erop dat zij een oude dame is die geniet van haar familie en bijna niet buitenkomt en geen gevaar vormt voor de Belgische samenleving.

2.10. Waar verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij, die afgerond zevenenzestig jaar is en haar ganse leven in Albanië heeft doorgebracht waarbij zij de laatste jaren ook regelmatig reisde tussen Albanië en België, toont geenszins aan dat zij een bijzondere afhankelijkheid vertoont ten aanzien van haar meerderjarige zoon in België. Het niet gestaafde betoog als zou zij op niemand meer kunnen terugvallen in Albanië is onvoldoende om aannemelijk te maken dat zij daarom enkel in België verder kan verblijven. Zoals duidelijk blijkt erkent verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij in Albanië nog steeds familie heeft en de Raad ziet niet in waarom deze plots zouden stellen verzoekende partij niet meer te willen ondersteunen. Verzoekende partij, die steeds in Albanië gewoond heeft en bovendien bij machte was om op regelmatige wijze te reizen tussen Albanië en België toont met haar niet gestaafd betoog geenszins aan dat haar situatie in het land van herkomst dermate gewijzigd is dat zij aldaar niet meer op zelfstandige wijze, eventueel mits hulp van haar familie, zou kunnen verblijven. Derhalve maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een beschermenswaardig gezinsleven in België heeft met haar zoon en diens gezin en diende, in tegenstelling tot wat zij betoogt, evenmin een belangenafweging te worden gemaakt. Een schending van artikel 8 EVRM ligt geenszins voor.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER